

N:o 65.

Af herrar **A. Olsson** i Mårdäng och **J. Andersson** i Ölsund,
om ändrad lydelse af 11 kap. 13 § strafflagen.

Sist förlidne års lagtima Riksdag beslutade dels ändring af 7 § 23 kap. strafflagen i syfte, att allmän åklagare må erhålla rätt att åtala brott, som i nämnda kapitel omförmäles, dels att i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, huruvida det kan vara lämpligt att medgifva allmän åklagare samma rätt angående brott mot annans frihet enligt 22 § 15 kap. strafflagen.

Som motiv härför anfördes i fråga om bedrägligt förfarande mot borge-närer, att den bedräglige oftast går fri, enär målseganden, som enligt nu gällande lag, ensam eger åtalsrätt, uraktlåter att åtala eller till åtal angifva den brottslige, och i fråga om brott mot annans frihet enligt nämnde paragraf, att målseganden af fruktan för hämnd gör sig skyldig till samma urakt-låtenhet.

Då följderna häraf onekligen blifva till skada för både samhället och den enskilde, anse vi Riksdagens beslut i fråga vara ett steg i rätt riktning; och som vi antaga, att Riksdagen fasthåller sin genom nämnda beslut uttalade mening angående åtalsrätt för vissa brott, tillåta vi oss att fästa uppmärk-samhet vid ett annat slag af brott, hvilka, enligt nu gällande lag, allmän åklagare icke utan särskild angivelse af målseganden eger rätt att åtala, nemligen hemfridsbrott enligt 10 och 12 §§ 11 kap. strafflagen.

Det är ett lika väl känt som sorgligt faktum, att dylika brott för-öfvas i stor skala, isynnerhet i de delar af riket, der ungdomen tillåtes löpa ute under nätterna, och det torde vara lika väl känt, att endast en bråk-del deraf blifva åtalade och de brottslige till laga näpst befordrade.

Orsaken härtill torde i vissa fall vara okunnighet om, att särskild angivelse är nödvändig, om allmän åklagare skall kunna ingripa, men i allra

flesta fall är utan tvifvel orsaken den, att man fruktar hämnd från den brottsliges sida.

Följderna häraf ligga allt för mycket i dagen att här behöfva vidare påpekas.

Vi tillåta oss därför hysa den meningen, att ändring af bestämmelserna angående åtalsrätt för omförmälda brott är så mycket mer nödvändig och berättigad, som antalet är större än i de fall, Riksdagens härofvän åberopade beslut åsyfta, och anse, att ordning och skick derigenom lättare skall vidmagthållas i landtkommuner, der detta hittills visat sig vara mycket svårt.

På grund af hvad härofvän blifvit anfördt få vi härmed vördsamt föreslå,

det Riksdagen för sin del ville besluta, att 13 § 11 kap. strafflagen må erhålla följande ändrade lydelse:

13 §.

Brott, som i 10 och 12 §§ sagdt är, må åtalas af allmän åklagare eller målsegande.

Brott, som i 11 § sägs, må ej åtalas af allmän åklagare, der det ej af målseganden till sådant åtal angifves.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1893.

And. Olsson
i Mårdäng.

Jonas Andersson
i Ölsund.